

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Helt sikkert er det, at på det tidspunkt, hvor vi havde rammeafgørelsen til afgørelse i Europaudvalget, var der kun 15 EU-lande og ikke 25, så der har altså ikke været det samme antal EU-lande at beskæftige sig med.

Jeg ved i hvert tilfælde, at vi tidligere har haft diskussioner om, hvorvidt det græske retsvæsen var tilstrækkelig solidt eller tilstrækkelig troværdigt til, at vi kunne udlevere f.eks. danske statsborgere til retsforfølgelse i Grækenland.

Det er under alle omstændigheder noget, som en dansk domstol skal tage stilling til, nu hvor vi taler om arrestordren f.eks., og det bliver så også tilfældet i langt de fleste tilfælde i de eksempler, der er opregnet i det her lovforslag.

Det er klart, at jeg ikke kan vide, hvordan retssystemet er præcis i Litauen f.eks. eller i Polen, men jeg vil sige generelt, at når vi tænker på den proces, som de nye medlemslande har været igennem efter deres demokratisering efter Murens fald, så er jeg mindre betænkelig ved retssystemerne i de nye EU-medlemslande, end jeg er ved retssystemerne i de gamle EU-medlemslande.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Elisabeth Arnold ved godt, at da de her rammeafgørelser blev behandlet i Europaudvalget og i Retsudvalget og nogle af dem i Folketings-salen, vidste vi, at der kom en række nye EU-lande, så vi har godt vidst, at det ville blive mere end 15.

Men selv om det så kun var 15, vil jeg gerne høre, om Det Radikale Venstre slet ikke synes, det er vigtigt at sætte sig ind i, hvordan reglerne er i de lande, som kommer til at kunne træffe afgørelser, som direkte skal udføres i Danmark.

Hvis vi giver politiet mulighed for at lave nye tvangsindgreb i Danmark, så bruger vi lang tid på at undersøge og debattere: Hvor går grænserne for, hvad politiet må? Nu giver vi myndighederne i andre EU-lande ret til at foretage indgreb, som i nogle tilfælde ikke kan foretages af dansk politi. Mener Det Radikale Venstre så ikke, det er vigtigt, at vi først kender de regler, der er gældende i de lande, som får ret til at udføre deres indgreb i Danmark?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg mener faktisk, jeg sagde i min ordførertale, at vi gik til udvalgsarbejdet med arbejdslyst, og at vi også gerne vil gå grundigt til værks i udvalgsarbejdet.

Kl. 14.45

Under alle omstændigheder er det jo en aftale, som er indgået mellem statsledere og regeringsschefer i samtlige EU-medlemslande, og de skal hver for sig gennemføre reglerne efter de love og regler, der gælder i deres egen forfatningsmæssige sammenhæng, og det betyder jo, at hvis det er en blandet anklagemyndighed, politimyndighed, som er i de lande, og som adskiller sig fra den danske, så skal det da naturligvis være dem, der bruges. F.eks. skal det franske retsvæsen ikke lave om på deres retssystem, fordi vi synes, det er anderledes end det danske. Hvert land skal bruge sit retssystem. Det er det, der ligger i hele rammeafgørelsen.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg går ud fra, at fru Elisabeth Arnold – og det er lidt i fortsættelse af fru Line Barfods spørgsmål – kan bekræfte, at for at være medlem af EU skal man som medlemsstat opfylde en lang række retsgarantier, og for at leve op til det lovforslag her om at fuldbyrde straf, f.eks. en bøde, eller inddrive noget bevismateriale, så forudsætter det jo ikke, at vi kender et andet lands retssystem helt i detaljen, hverken det græske eller det litauiske eller lignende. Spørgsmålet er, at et andet EU-land har truffet en lovlig beslutning i det land og ønsker den fuldbyrdet i f.eks. Danmark.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jo, det kan jeg naturligvis bekræfte.

Man må jo stadig væk tænke på, at det er en lovovertrædelse, som er sket i det land, som beder om at få beslaglagt eller effektueret en bøde, så det er altså en lovovertrædelse, som den pågældende person ville blive dømt for, hvis vedkommende havde været så uforsigtig at forblive på stedet, efter at forbrydelsen var begået, og der ville den danske stat ikke kunne ændre på noget som helst og sige, at det pågældende lands system er anderledes end det danske. Det er den risiko, man har, ved at bevæge sig i et andet land og måske komme til at overtræde lovgivningen i det pågældende land.